

תפ"ח 25799/04/14 - מדינת ישראל נגד י י ד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
תפ"ח 25799-04-14 מדינת ישראל נ' ד (עציר)

בפני
כב' השופט אזולאי
כב' השופט זלוצ'ובר
כב' השופטת רז-לוי
בעניין: מדינת ישראל, ע"י ב"כ עו"ד שמש.
המאשימה
נגד
י י ד (עציר), ע"י ב"כ עו"ד אורינב
הנאשמים

גזר דין

השופט ב. אזולאי

הנאשם הורשע על פי הודאתו לאחר הסדר טיעון, בעבירה של הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ובעבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק הנ"ל.

תחילה ייחס כתב האישום לנאשם עבירה של רצח, אולם במסגרת הסדר הטיעון, הומרה עבירת הרצח בעבירת הריגה.

ביחס לעונש, הוסכם על מאסר בפועל למשך 18 שנה, פיצוי עונשי לא מוסכם, ומאסר על תנאי, לשיקול דעתו של ביהמ"ש.

במועד הרלוונטי לכתב האישום, יעקב פארשין (להלן: "המנוח"), מיכאל קוסנקו (להלן: "מיכאל") ויוסי מויאל (להלן: "יוסי"), התגוררו יחד בדירה באילת. בין הנאשם למנוח הייתה היכרות מוקדמת.

העובדות על פיהן הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן בשנית מיום 14.12.14 היו, כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, לפני יום 15.3.14 בסמוך לשעה 17:30, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את המנוח. ביום 15.3.14 בסמוך לשעה 14:00, מיכאל, יוסי, דוד טיספיי (להלן: דוד), אבימלך מלש (המכונה "אליקו"), וטרוסרה גטהון (להלן "שרה") (להלן "החבורה") הלכו יחד מהדירה לחוף הים "ציון באילת". המנוח הצטרף בהמשך אל החבורה בחוף, שתי משקאות אלכוהוליים, תחילה בדירה ובהמשך בחוף הים. במועד הנ"ל בסמוך לשעה 17:30, ז'נבה צ'נה פגש בטיילת ליד חוף ציון את החבורה והצטרף אליה. בשלב זה חזרה החבורה לאזור הדירה בשתי קבוצות.

בקבוצה הראשונה חזרו יוסי, מיכאל, שרה והמנוח (להלן "הקבוצה הראשונה") כשהמנוח התקדם מעט לפניהם לבדו, ובקבוצה השנייה דוד, אליקו וז'נבה (להלן "הקבוצה השנייה"). כשהתקרבה הקבוצה הראשונה לאזור הדירה, הבחינו בנאשם ובמנוח עומדים ומתווכחים ביניהם, כשהמנוח נשמע אומר לנאשם: "אני אדפוק בך כדורים", והנאשם השיב לו: "נראה, נראה אותך גבר", "אני מזיין אותך מניאק אני מאילת, בן זונה". בשלב זה, מיכאל ויוסי ניסו להפריד בין הנאשם למנוח.

המנוח הצליח להתחמק מאחיזתו של מיכאל ורץ לעברו של הנאשם. בשלב זה הגיעה למקום הקבוצה השנייה. דוד ואליקו ניסו אף הם להפריד בין הנאשם למנוח, אך הנאשם שב וחזר להתקוטט עם המנוח, תוך שהוא צועק לעבר המנוח: "אני אראה לך מה זה, אני אדקור אותך". אז הוציא הנאשם סכין, דקר את המנוח מספר דקירות, ביניהן 3 דקירות בחזהו וברח מהמקום, בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות. בהמשך נכנס הנאשם לביתו של עופר נחמיאס, המתגורר באילת, וביקש מהנוכחים להזמין אמבולנס.

המנוח נפל על המדרכה כשהוא שותת דם. מיכאל ניסה להנשים אותו בפיו בעת שהמנוח היה שכוב על המדרכה וצעק לנוכחים במקום שיזמינו אמבולנס.

הנאשם דקר את המנוח פצע דקירה בחזה משמאל באורך של כ-3.1 ס"מ עם יצירת פצע חתך באורך של כ-1.8 ס"מ על פני קרום הצדר של ריאה, דרך רקמת הריאה עד לשער הריאה. בשער הריאה נמצא חתך באורך של כ-0.5 ס"מ בווריד הריאה ופצע חתך סמוך בסמפון הראשי השמאלי. עומק תעלת הדקירה לפחות כ-6.5 ס"מ לאורכה נמצאים דימומים. פצע דקירה זה גרם לנזק לריאה השמאלית ולווריד הריאה השמאלי, עם דימום נרחב לתוך חלל הצדר וגרם למותו של המנוח. בנוסף לדקירה הנ"ל, גרמו הנאשם לפצעים וחבלות למנוח.

הנאשם, במעשיו כמתואר בעובדות לעיל, גרם למותו של המנוח וזאת בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאה האמורה והחזיק סכין לא כדין למטרה לא כשרה.

לאחר הרשעת הנאשם הורינו על הגשת תסקיר נפגע עבירה, באשר למשפחת המנוח.

תסקיר נפגעי העבירה - משפחת המנוח

מתסקיר הנפגע שהוגש, עולה שמשפחת המנוח, הוריו וארבעת אחיו, הפכה לשבר כלי מאז הרצח, אשר הותיר חלל וכאב קשה מנשוא. הורי המנוח מתמודדים באופן קבוע עם תחושת החסר והאובדן, כאשר הנזק שנגרם לה הינו בכל מישורי החיים. מדובר במשפחה קשת יום, המתמודדת מזה שנים רבות עם מחלה כרונית של אחד הילדים וקליטה בישראל. מאז מות המנוח, ניכר, שהוריו מתקשים לאסוף כוחות ולהתמודד. הם מתקשים לישון ומשקלם ירוד. האב פוטר מעבודתו והאם ביצעה מספר ניסיונות אובדניים קשים. המשפחה מתמודדת עם ההליך המשפטי והאבל הטראומטי בכאב רב, בלי יכולת לעבד את האובדן הקשה שפקד אותם. האחים הצעירים חשים את עוצמת הכאב והקושי של הוריהם וממעטים לשתף אחרים בקשייהם בהתמודדות עם האסון הכבד. נוכח כל האמור, מתן עונש הולם וסיום ההליך המשפטי, יאפשרו להם להתחיל בהתמודדות עם האסון הכבד.

במסגרת הטיעונים לעונש, ביקשה ב"כ המאשימה לאמץ את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 18 שנה, כאמור בהסדר הטיעון, פיצוי עונשי משמעותי לכל אחד מבני משפחת המנוח - זוג הורים וארבעה אחים, בשל ההתמודדות הקשה עם אבדן המנוח, כאמור בתסקיר הקורבן, ומאסר על תנאי, לשיקול דעת ביהמ"ש. ב"כ המאשימה ציינה, כי הסדר הטיעון התקבל לאור קשיים ראייתיים ביחס להוכחת עבירת הרצח, אולם העונש עליו הוסכם, הינו עונש סביר שמתקרב לעונש המקסימלי הקבוע לצד עבירת ההריגה.

כן ציינה, כי אף שמובן הוא כי אין בפיצוי כדי לאחות את השבר או להפיג את כאבם המר של בני משפחת המנוח, פיצוי ראוי עשוי לסייע בידיהם הן בהתמודדות עם קשיים כלכליים משמעותיים אותם הם חווים, בין היתר, נוכח האירוע הטראגי, והן בקבלת טיפול בעתיד, שעשוי לסייע בידיהם להמשיך את חייהם בצורה תקינה.

ב"כ הנאשם הצטרף לטיעוני ב"כ המאשימה לעניין הקשיים הראייתיים והנימוקים לכבד את הסדר הטיעון, כן הוסיף שברקע הדברים עומדת גם חוות דעת של הפסיכיאטר המחוזי, שהוגשה לתיק. לאחר האירוע חלה התדרדרות והחמרה במצבו הנפשי של הנאשם, שאף היה שרוי במצב פסיכוטי. הנאשם מאושפז מאז האירוע במב"ן, תחילה במחלקה סגורה ולאחר מכן עבר למחלקה פתוחה. בנוסף, תוך כדי ניהול ההליך, אימו של הנאשם, שהייתה העוגן היחידי בחייו נפטרה ביוני 2014, והוא נותר ללא משפחה. ב"כ הנאשם ציין, כי יש להתחשב בנתון זה בעת קביעת גובה הפיצויים, נוסף לתקופת המאסר הארוכה שעליה הסכימו הצדדים, ולהשית על הנאשם פיצוי בסכום נמוך.

בדבריו האחרונים בפניו, הביע הנאשם צער וחרטה על מעשיו בפני משפחת המנוח.

דין

הנאשם קיפח חיי אדם, ביצע מעשה הריגה מעורר סלידה והמיט אסון על משפחת המנוח, אשר קופדו חייו בעודו באבו, בהיותו כבן 22 שנים. העבירות בהן הורשע הנאשם הן חמורות במהותן, בתוצאותיהן ובנסיבות ביצוען.

מעשה הריגה, הינו כשלעצמו מעשה נפשע וחמור מאין כמותו, ולא בכדי קבע בצידו המחוקק עונש מרבי של 20 שנות מאסר, בשים לב לתוצאה הקשה של אובדן חיי אדם. אין ספק כי עקרון קדושת החיים, השמירה על זכותו של כל אדם וכל פרט בחברה להיות מוגן מפני פורעי חוק ונטולי חיים, הינו עקרון ראשון במעלה, עד כדי היותו בסיסי ביותר לקיומה של חברה בכלל, וחברה שומרת חוק בפרט. הסלידה העמוקה ממעשים הפוגעים בערך של קדושת חיי האדם, חייבת למצוא ביטוי מפורש במסגרת מלאכת גזירת העונש, בהדגשת משמעות של פגיעה וקיפוח בחיי אדם.

חומרתו של האירוע על תוצאותיו הטרגיות, כפי שמגוללת הכרעת הדין, מתעצמת נוכח הנסיבות בהן ניטלו חייו של המנוח בן רגע, אשר כפסע בין לבין הרשעה בעבירת הרצח. סכסוך כלשהו התדרדר לאלימות, ובסופו של יום מצא המנוח את מותו.

שמענו מהצדדים שהמרת סעיף האישום מרצח להריגה נבעה מקושי ראייתי להוכיח שאצל הנאשם התגבשה כוונה מיוחדת להמית את המנוח. בכל מקרה, מעשיו של הנאשם, התנהגותו והנסיבות השונות שחברו יחד, מציבים את המקרה ברף חומרה גבוה מאוד, ומעידים על פגיעה קשה בערך החברתי המוגן.

העובדה המצערת שאירועים כאלה, שתחילתם במריבה סתמית, וסופם במוות של אחד המשתתפים, מחייבת את בתי המשפט ליתן משקל עודף לאינטרס הציבורי ולשיקולים של גמול והרתעת הרבים. על העונש ליתן ביטוי ראוי לערך המקודש של חיי אדם, שקופדו בתקיפה ברוטאלית תוך שימוש בנשק קר, ושיקולי גמול והוקעת המעשה הנפשע, מחייבים על-כן, כשלעצמם, הטלת מאסר ממושך. על העונש להוות אף מסר הרתעתי אפקטיבי לנאשמים ולעבריינים בכוח, להוקעת האלימות שפשתה במקומותינו הגובה פגיעות בגוף ובנפש, ובעיקר זו שבה נעשה שימוש קל ונמהר בסכנים ובנשק קר במהלך עימותים ותגרות. על-רקע גלי האלימות הגואים בחברה בשנים האחרונות, ובין-השאר הקלות הבלתי נסבלת של שימוש בסכנים ובנשק קר לפתרון סכסוכים, שומה על בתי-המשפט לתרום להדברת התופעה המכונה בפסיקה "תת-תרבות הסכין" או "נגע הסכינאות", שגובה קרבנות פעם אחר פעם, בתקריות אלימות, בין יזומות ובין אקראיות. השמירה על קדושת החיים היא העומדת בראש תכליות הענישה במקום שמדובר בנטילת חיי אדם באשר הוא. חיי אדם וקדושת החיים הינם ערך אוניברסלי חשוב בכל חברה מתוקנת, אותו רמס הנאשם ברגל גסה. מן הערך המוגן ואופן הפגיעה בו, יש לגזור גם את התגובה העונשית ההולמת.

נסיבות ביצוע העבירות הנדונות הן חמורות, זאת לנוכח מעשיו של הנאשם ותוצאותיהם, שבאו לידי ביטוי בהחלטתו לשלוף את הסכין, לעשות בה שימוש ולדקור את המנוח בדקירות קטלניות. חומרת העבירות, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן - מחייבות הטלת מאסר ממושך, זאת משיקולים של גמול והוקעת המעשים, מטעמים של הגנה על ערך החיים ושלמות הגוף, וכן לצורך הרתעה אפקטיבית - אישית וכללית. בהתחשב בעיקרון ההלימה שבענישה, בפגיעה בערכים החברתיים המוגנים שביסוד העבירות, בנסיבות ביצוע העבירות, וכן ברמת הענישה הנהוגה בעבירות הנדונות, נראה לנו כי העונש עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון - 18 שנות מאסר לריצוי בפועל, הינו עונש המצוי במתחם הסבירות, ואנו מאמצים אותו.

כמו כן, נראה לנו שיש לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי כולל להורי המנוח, בשים לב למעשה הנפשע, לתוצאה הקשה, ולנזק ולכאב המר שנותר מנת חלקה של משפחת המנוח, כפי שעולה מתסקיר הקורבן שהוגש בפנינו, המעלה תמונה קשה במשפחת הקורבן. ההתמודדות היום יומית הקשה של בני המשפחה עם האובדן שפקד אותם. בעניין זה ייאמר, כי אף שאין בכסף כדי לרפא ולכסות על האובדן הנורא שאין לו מחיר, ואולם אין לזלזל באפשרות להשתמש בכסף לתיקון מקצת מהנזק, ולו זה הכלכלי, ויותר מכך - יש בפיצוי כדי לבטא נטילת אחריות אישית וישירה מצד הנאשם והבעת נכונות לכפר על הפגיעה הקשה.

יפים הם הדברים שנקבעו ברע"פ 9727/05 פלוני נ. מ"י [פורסם בנבו] (8.8.07) לענייננו:

"אך יש בהם, בפיצויים הפליליים, גם תכלית חברתית-דיונית הנובעת מאופיים האזרחי - כסעד מידי וכמנגנון גבייה נוסף לנפגעי העבירה, עד אשר אלה ימצו את ההליכים האזרחיים, ולעתים אף כדי ליתר את הצורך שלהם להידרש להליכים כאלה ולחסוך מהם את העימות הנוסף עם הנאשם בהליכים כאלה. ויש בהם, בפיצויים הפליליים, גם מספר תכליות "פליליות" הנובעות מהסביבה הנורמטיבית ומהמסגרת הדיונית שלהם - הבעת עמדתה הערכית של החברה וסלידתה ממעשה העבירה; מתן ביטוי לשיתופו של נפגע העבירה בהליך הפלילי; וראשית היטהרות של הנאשם עצמו, כחלק מהליך שיקומו".

באשר ליכולתו הכלכלית של הנאשם, או העדר היכולת כנטען על ידי בא כוחו, הרי כבר נפסק לא אחת כי הפיצוי צריך לגלם בתוכו את חומרת הפגיעה בקורבנות העבירה, וכי יכולותיו הכלכליות של העבריין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי לטובת משפחת המנוח" (ע"פ 329/13 ורגס, [פורסם בנבו] מיום 9.3.14, סע' 17 לפסה"ד; וראו גם ע"פ 1460/13 לפידות, [פורסם בנבו] מיום 30.6.14, סע' 21 לפסה"ד).

אשר על כן אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

- 1. מאסר בפועל למשך 18 שנים, החל מיום מעצרו, היינו מיום 16.3.14.**
- 2. מאסר על תנאי של 24 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מן העבירות שבהן הורשע בתיק זה, וכן כל עבירת אלימות כלפי גופו של אדם המוגדרת כפשע, לרבות ניסיון, וזאת בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו.**

3. פיצוי למשפחת המנוח בסך של 258,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ברוך אזולאי, שופט אב"ד נתן זלוצ'ובר, שופט יעל רז-לוי, שופטת

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ה, 25 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.